

nými prostředky pracovními. Je-li tudíž podnik nástupců provozován převzatým personálem (třeba jen zčásti), je tato okolnost způsobila podepřítí úsudek o tom, že v daném případě je totožnost pracovních prostředků dána. To však neplatí obráceně, t. j. tak, že by o totožnosti pracovních prostředků nebylo možno mluvit jen proto, že podnik nástupců nepřevzal personál podniku dřívějšího. V podstatě týmiž pracovními prostředky je podnik provozován i tehdy, jestliže některá složka pracovních prostředků podniku dřívějšího se vyskytuje v podniku nástupcově ve stavu pozměněném, jen když objektivní totožnost podniku, t. j. způsob a rozsah provozu, zůstává tím nedotčen. Totožnost pracovních prostředků, jako jeden z předpokladů totožnosti podniku pro ručební závazek podle shora cit. § 21, nevyžaduje toho, aby provoz se děl právě oněmi osobami, jichž bylo používáno v závodě předchůdcově. Postačí podle shora vytyčeného pojmu »totožnosti podniku«, jestliže se závod provozuje pracovními prostředky téhož druhu, nikoli právě oněmi, jež sloužily provozu předchůdce (srov. Boh. A 12.922/37). Dlužno totiž zřejmě úsudek, jsou-li pracovní prostředky podniku nástupce v podstatě shodné, činit na základě celkového obrazu, jaký skýtá soubor pracovních prostředků dříve a nyní. Jestliže tedy stížnost se naproti tomu domnívá, že skutečnost, že personál převzat nebyl, již sama o sobě vylučuje totožnost podniku, jde o názor mylný a její námitka sem směřující nemůže zvrátit úsudek žal. úřadu, že v daném případě postačí, že pracovní prostředky věcné byly v podstatě shodny a že nepřevzetí personálu je v tomto směru bezvýznamné.

Č. 12.959.

Pojišťovací právo: Předpokladem zákonných důsledků přijetí zaměstnavatelovy přihlášky okr. nem. pojišťovnou není bona fides zaměstnavatelova o tom, že pojistná povinnost je dána.

(Nález z 2. července 1937 č. 2177/35-4.)

Věc: Ústřední sociální pojišťovna v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 19. ledna 1935 o sociálním pojištění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Přihláškou z 3. června 1933 přihlásila Marie H., majitelka obchodu s uhlím v Hořovicích, dnem 2. června 1933 Emila S. u okr. nem. pojišťovny v Hořovicích k pojištění podle zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. Okr. nem. pojišťovna přihlášku tuto přijala a provedla 6. června 1933.

Výměrem ze 4. prosince 1933 vyslovila táž pojišťovna, že přihláška z 3. června 1933 »stala se bezpředmětnou« a že pojišťovna »ji nepřijímá«, ježto šetřením bylo zjištěno, že zaměstnání Emila S. u Marie H. bylo jen zaměstnáním příležitostným, nezakládajícím pojistnou povinnost podle ustanovení § 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb.

Na stížnosti Emila S. i Marie H. zrušil okr. úřad v Hořovicích rozhodnutím z 13. června 1934 naříkaný výměr z toho důvodu, že činnost Emila S. pro Marii H. třeba považovati za jeho zaměstnání hlavní.

Odvolání okr. nem. pojišťovny žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl, vysloviv, že způsobem zaměstnání Emila S. není třeba se vůbec zabývat, ježto jde o t. zv. faktické pojištění. Pojišťovna na základě učiněné přihlášky předpisovala zaměstnavatelce až do měsíce listopadu pojistné. Tento pozitivní čin se strany pojišťovny dosvědčuje přijetí přihlášky. Takovouto přihláškou byl založen pojistný poměr se všemi důsledky, které k němu pojí zákon o sociálním pojištění.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Právní důsledky přihlášky zaměstnavatelovy a jejího přijetí nem. pojišťovnou vyložil nss ve své ustálené judikatuře tak, že je v přihlášce u pojišťovny učiněné spatřovati závazné uznání zaměstnavatele vůči pojišťovně o tom, že je tu zaměstnání zakládající pojistnou povinnost. Pokud nejde o úpravu pojistného poměru pro futuro, nýbrž o posouzení právních účinků přihlášky pro praeterito, neliší se přihláška osoby nepodléhající pojištění svým právním významem nijak od přihlášky zaměstnance podléhajícího pojištění (srov. Boh. A 4757/25, 4977/25, 9540/31, 11.658/35, 12.361/36). V podstatě na shodném právním stanovisku stojí v daném případě i žal. úřad.

Stížnost namítá, že skutečnosti, že Marie H. přihlásila Emila S. k sociálnímu pojištění od 2. června 1933, platila pojistné a že okr. nem. pojišťovna odmítla přihlášku teprve 4. prosince 1933, nezakládají shora vylíčených právních důsledků přijetí přihlášky pojišťovnou, nýbrž že nezbytným předpokladem vzniku těchto právních důsledků je vědomost zaměstnavatelova o tom, že jsou dány předpoklady pojistné povinnosti. Potvrzení svého názoru o nutném splnění tohoto předpokladu domnívá se stížnost spatřovati v nálezu nss Boh. A 9411/31. Než stížnosti nelze tu přisvědčiti.

Tento nález se zabývá — jak správně vytýká také odvodní spis Marie H. — toliko potřebnou náležitostí svobodného projevu zaměstnavatele, činícího přihlášku, t. j. požadavkem, aby se tento projev stal bez donucení, ať již fysického či psychického. Předpokladem shora vyloučených zákonných důsledků přijetí přihlášky nem. pojišťovnou je, že zaměstnavatel »chce pojistiti osobu, kterou pojišťovně v přihlášce označil« (Boh. A 7938/29), že mezi zaměstnavatelem a pojišťovnou přijímající jeho přihlášku »vůbec není sporu o pojistné povinnosti« (Boh. A 4977/25). Nositel pojištění nemocenského spokojí se totiž přihláškou, nekoná šetření o předpokladech pojistné povinnosti právě v tom přesvědčení, že zaměstnavatel, učinivší přihlášku svobodně (Boh. A 9411/31) a bez výhrady (Boh. A 7938/29), pojistnou povinnost uznává a nevyvolává o ní sporu. Jestliže pak zaměstnavatel, jehož přihláška byla přijata pojišťovnou, nemůže — pokud jde o úpravu pojistného poměru pro futuro — odvrátiti právní následky svého vlastního projevu tvrzením, že vědomě nebo omylem podal přihlášku nesprávnou (Boh. A 4757/25, 9540/31), je jen důsledkem zásad rozvinutých v cit. judikatuře

nss o zákonných důsledcích přijetí přihlášky nem. pojišťovnou, když se k otázce, je-li předpokladem těchto zákonných důsledků přijetí přihlášky bona fides zaměstnavatelova o tom, že pojistná povinnost je dána, odpoví záporně.

S hlediska tohoto právního názoru jeví se pak námitka stížnosti založená na právním názoru opačném bezdůvodnou a odpadá potřeba zabývat se tvrzením stížnosti, že Marie H., přihlašujíc Emila S. k pojištění, byla si vědoma, že tu není předpokladů pojistné povinnosti. Jestliže žal. úřad vyslovil, že vzhledem k zákonným důsledkům přijetí Emila S. k pojištění okr. nem. pojišťovnou nemusí »způsobem zaměstnání Emila S. vůbec se zabývatí«, t. j. jinými slovy, zkoumati, byly-li tu dány předpoklady pojistné povinnosti, nelze shledati vzhledem k tomu, co bylo shora vyloženo o těchto zákonných důsledcích přijetí přihlášky, že by tento postup žal. úřadu byl v rozporu se zákonem. Stížnost nemohla tudíž míti úspěch ani pokud napadá rozhodnutí žal. úřadu proto, že se nezabýval námitkou odvolání, že jde o zaměstnání pouze příležitostné, nehledíc ani k tomu, že stížnost — na rozdíl od odvolání okr. nem. pojišťovny i od obsahu a předmětu předcházejícího řízení správního vůbec — mluví nikoliv o zaměstnání příležitostném, nýbrž o zaměstnání vedlejším.

Č. 12.960.

Domovské právo: * K započetí desetiletého vydržecího pobytu v obci podle § 2 dom. nov. č. 222/1896 ř. z. nestačilo, že se osoba povoláná za světové války k činné službě vojenské po dobu své dočasné dovolené do obce té přestěhovala.

(Nález z 2. července 1937 č. 12.839/37.)

Prejudikatura: Boh. A 5349/26, 10.385/33, 11.776/35.

Věc: Město Milevsko proti rozh. zem. úřadu v Praze z 14. června 1934 o domovské příslušnosti Františka H.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Obec. zastupitelstvo města Milevska zamítlo usnesením z 13. května 1925 žádost obce Bezmíře z 9. března 1925 za přijetí Františka H., roku 1882 v Praze narozeného, s jeho rodinou do svazku domovského obce Milevska na základě 10letého pobytu podle zákona č. 222/1896 ř. z., a to z toho důvodu, že František H. v den podání žádosti za jeho přijetí nebydlil v Milevsku 10 roků.

Okr. úřad v Milevsku uznal výměrem z 15. dubna 1926, že František H. svým pobytem v Milevsku nabyt nároku na přijetí do svazku domovského v Milevsku a že domovským právem do Milevska přísluší. Odvolání, jež z výměru toho podala stěžující si obec, žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl.